

[Hartel.]

af Kødpuhlen, og ligeledes da vi i sin Tid rejste Spørgsmaalet om Landmandens Bjen-domsret til Valutaen.

Formanden: Jeg maa gøre den ærede Taler opmærksom paa, at Taleren maa holde sig til de Ting, der dækkes af Forespørgselsens Ordlyd.

Hartel: Derefter vil jeg tillade mig at gaa over til det Spørgsmaal, som her foreligger, nemlig dette, om Statsadvokatens Optræden i Terndrup i denne Sag fortjener Paatale og i Virkeligheden Misbilligelse af denne Forsamling. Jeg vil først sige, at den højtærede Justitsminister havde gjort klogt i, om han aldrig havde anlagt den paagældende Sag; og var det uklogt at anlægge Sagen, saa var det endnu mere uklogt at appellere det paagældende Spørgsmaal . . . . .

Formanden: Den paagældende Sag er behandlet af Domstolene og kan ikke indtages under den Forhandling, der her finder Sted.

Hartel: Med Hensyn til Justitsministerens Forsøg paa at rense sig i denne Sag vil jeg sige, at han fik en meget daarlig Hjælper i Statsadvokat Thomsen. Jeg tror, at jeg tør sige, at aldrig kunde en Tyr anrette en værre Ravage i en Porcelænsforretning, end Statsadvokat Thomsen anrettede i Terndrup, og der vil gaa lang Tid, om det nogen Sinde sker, før Statsadvokaturen kan genoprette den Anseelse, som blev sat til under denne Sag. Det er dog tilladeligt at spørge, om Hofjægermester Sehested virkelig var saa farlig en Mand, at det var nødvendigt for Statsadvokaturen at ty til de Midler, som der har været Tale om i denne Forhandling.

Her i Salen har der ofte været talt varme og følte Ord om den Fornyelse af vor Retspleje, som skulde opstaa gennem Domsmandsinstitutionen. Men hvad hjælper de smukke Talemaader, naar Anklagemyndigheden er i Stand til at gøre et saa oplagt Forsøg paa at intimidere Domsmændene som det, vi har set forsøgt i Terndrup? Og hvor bliver den hemmelige Afstemning af, som skulde være sikret alle Borgere i vort Land, naar Politiet kan anmasse sig Adgang til at faa at vide, hvad politisk Overbevisning Domsmændene bekender sig til?

Man maa da konstatere med Tilfredshed her, at alle Partier i denne Sal har vendt

sig med Foragt og Harme mod saadanne Metodens Anvendelse.

I øvrigt er det ogsaa en Forhaandsmistanke mod Dommer Prytz, der efter min Mening ledede Retshandlingen i Terndrup paa en værdig og retsindig Maade, naar man paa den Maade ad anden Vej søger at gaa ind paa det Gebet, der alene vedrører den juridiske Dommer, nemlig at undersøge Domsmændenes Forhold i øvrigt.

Det, der særlig ønskedes fastslaaet, var, om Domsmændene var L. S. er eller Nazister. Det havde formodentlig ikke gjort noget, om de havde været Radikale eller Socialdemokrater. Statsadvokaten har altsaa ment, at særlig L. S. er og Nazister skulde nære Aversion mod det nuværende Styre og dets Justitsminister, og det er vel heller næppe forkert. Men hele denne Fremgangsmaade, at man gennem Statsadvokaturen giver sig til at undersøge Domsmændenes Forhold, vidner om et kæmpemæssigt Fejlsyn med Hensyn til det rent menneskelige, og det er begrundet i Mistillid til den menige Mands retsindige og redelige Indstilling over for Forholdene.

Der er bestemt ingen som helst Anledning til at nære denne Mistanke og til at have denne Mistillid til den menige Mands redelige Indstilling. Det kan kun føre til, at man, den Dag Bladet vender, har givet Mennesker, som maaske ellers aldrig vilde have fundet paa det af sig selv, den Idé, at nu kan der betales tilbage med samme Mønt. Det er altsaa en af de Ting, som Statsadvokaturen har haft ud af sin Nidkærhed i Forbindelse med Retssagen i Terndrup.

Den højtærede Minister har gentagne Gang fralagt sig enhver Forbindelse med denne Sag og alt, hvad der var foregaaet gennem Rigsadvokaturen. Jeg skal ikke bestride, at han har Ret til at gøre det efter de Oplysninger, som foreligger. Men jeg maa sige til Ministeren, at efter Romerretten har det altid været tilladt at stille det Spørgsmaal: cui bono? — til hvis Gavn er det, som sker, hvem har Fordel af, at en Overtrædelse begaas? Selv om Ministeren ikke har haft Gavn eller ikke ønsket at have Gavn af den, kan han ikke fortænke Mennesker i at anstille den Betragtning, og det er vel den Betragtning, som har ført til de for Ministeren ubehagelige Tilkendegivelser. Naar der inden for et Ministeriums samlede Administration sker betydelige og skæbnesvangre Fejl, saa vil det ikke undgaas, at Folk spørger opefter. Saa kan man maaske bagefter rehabilitere sig; men man